

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομῆς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκλητικαί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^α

Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 8

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ.

Ἐνα ἀπόγευμα, πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Φασουλάκης-Δὸν Κιχώτης, ποῦ εἶχε περιπατήσῃ ὅλη τὴν ἡμέρα, εἶδε ἕνα μεγάλο δάσος μὴ παρέα ὄλο ἀπὸ καβαλλάριδες.

Μαζὶ τῶν ἦταν καὶ μιὰ κυρία, ἡ ὁποία ἔκαβαλλίκευεν ἕνα ὠρατὸ ἄλογο, κάτασπερ σὰν τὸ χιόνι.

Τὰ χαλινάρια τοῦ ἦσαν πράσινα, στολισμένα ὄλο μὲ ἀσημι.

Τὸ φόρεμα τῆς κυρίας ἦταν πράσινο καὶ ἀσημένιο, καὶ ἐστὸ χέρι τῆς ἐκρατοῦσε ἕνα μεγάλο πουλί, — καὶ τί πουλί; γεράκι! Ἀπὸ αὐτὸ πλέον ὁ Ἰππότης μας ἐκατάλαβεν, ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἦταν μεγάλη ἀρχόντισσα, γιατί μόνον ἡ μεγάλες ἀρχόντισσες βγαίνουν ἐστὸ κυνῆγι μὲ τὰ γεράκια.

— Τρέξε, λέγει τοῦ Σάντσου, τρέξε γρήγορα νὰ πέσης ἐστὰ πόδια τῆς καὶ νὰ τὴν διαβεβαιώσης ὅτι εἶμαι ὁ πιστός τῆς Ἰππότης.

Ὁ Σάντσος το ἔκαμε.

— Σήκω ἐπάνω, φίλε μου, τοῦ λέγει τότε ἡ κυρία ὁ ἵπποκόμος τέτοιου ἑκουστοῦ Ἰππότου δὲν πρέπει νὰ μένη γονατιστός. Πήγαινε νὰ εἰπῆς ἐστὸν κύριόν σου, ὅτι πολλὰ ἀκούσαμε γι' αὐτόν γιὰ τὴν ἀνδρεία του, γιὰ τὰ κατορθώματά του, καὶ ὅτι θὰ εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς, ὁ ἄνδρας μου καὶ ἐγὼ, νὰ τον δεχθοῦμε ἐστὸν πύργον. Μεγάλῃ μας τιμῇ νὰ φιλοξενήσωμε τὸν Ἀνδρειωμένον, ποῦ τα ἔβαλε μὲ τόσοι Γίγαντας, καὶ ἕ τὴ στιγμή τοὺς ἔκαμεν ὄλους Ἀνεμομύλους!

Καὶ ἡ ὠραία κυρία ὠδήγησε τὸν Φασουλάκην ἐστὸν πύργον τῆς, — ἀληθινὸν πύργον αὐτῇ τῇ φορᾷ, καὶ ὄχι πὰ ξενοδοχεῖον...

Ἐκεῖ, ἔξη εὐμορφα κορίτσια, — ποῦ δὲν ἦσαν ὑπηρετρίδες, — τὸν ἔμβασαν εἰς μίαν πλουσιωτάτην τραπεζάριαν.

Τοῦ ἔφεραν ἀνθόνερο γιὰ νὰ νιφθῇ, καὶ ἔπειτα τὸν ἐκάθισαν ἐστὸ τραπέζι, ἐστὴν πιδὶ τιμητικῇ θέσει, κοντὰ ἐστὸν πυργοδεσπότη, ποῦ ἦταν δούκας, καὶ κοντὰ ἐστὴν ὠραία κυρία, ποῦ ἦταν ἡ δούκισσα.

Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀφθονὰ καὶ ἐκλεκτὰ, ποῦ δὲν σὰς τα λέγω, γιὰ νὰ μὴ σὰς κεντήσω τὴν ὄρεξι.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ φίλος μας Σάντσος ἐτρῶγε κάτω, ἐστὸ μαγειρεῖο, καὶ σὰν φοβερός φαγάς ποῦ ἦτο, ἔφαγε γιὰ δέκα ἡμέρες τοῦλάχιστον!

[Συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Διαρκούσης της εκδρομής ταύτης, ο Πορτογάλος, καθώς και οι δύο του σύντροφοι έκαμαν λαμπρόν κυνήγιον έλεφάντων. Καθώς είπομεν, οι έλεφαντες είνε άκόμη πολυπληθείς εις την λυβικήν χώραν. Τα περιώρα του Ουμπάγκη παρέχουν ενδιάστημα άγαπητόν εις αυτούς, δάση άπέραντα ή πεδιάδας ελώδεις, τας όποιάς και προτιμούν. Ζούν έδω κατ' άγέλας, διευθυνομένας συνήθως υπό γηραιού τινος άρρενος. Έλκύοντες αυτούς εις παγίδας ή προσβάλλοντες όταν τους συνήντων μεμονωμένους, ο Ουρδαξ και οι σύντροφοι του έφένουσαν πολλούς έλεφαντας, άν όχι άνευ κινδύνου ή κόπου, τουλάχιστον άνευ άπεικταίου...

Άλλ' ή μανιώδης αύτη άγέλη, την όποιαν συνήντων τώρα επί του δρόμου των, και εκ των κραυγών της όποιάς άντήχει, ή πεδιάς, δέν ήπειλει να συντρίψη κατά την διάβασίν της όλόκληρον το κερθάνιον ; . . .

Άν ο Πορτογάλος έλαβε κριτόν να διοργανώση άμυναν, όταν έπίσταμεν εις έπικειμένην προσβολήν εκ μέρους των ίθαγενών, αλλά τί ήδύνατο να κάμη εναντίον τοιαύτης έπίδρομης; . . . Από το κερθάνιον δέν θα έμενον μετ' ολίγον παρά έρείπια και κόνις . . . Το πρόβλημα της σωτηρίας συνωψίζετο εις την έρώτησίν ταύτην : Το προσωπικόν του κερθάνιου θα κατέρθωνε να φυλαχθή, διασκορπιζόμενον εις την πεδιάδα ; . . . Σημειωτέον, ότι ή ταχύτης του έλεφαντος είνε τεραστία, και ότι ή ππος καλάζων δέν θα ήδύνατο να τον προσπεράση.

— Πρέπει να φύγωμεν . . . να φύγωμεν άμέσως! . . . είπεν ο Κάμης, άποτεινόμενος προς τον Πορτογάλον.

— Να φύγωμεν! . . . άνέκραξεν ο Ουρδαξ.

Ο δυστυχής έμπορος ένόει, ότι δια τούτου θα έχανεν όλον το προΐον της κοπιώδους εκδρομής του. Άλλά μήπως θα το έσωζεν, άν έμενε εκεί, και μήπως δέν θα ήτο άφροσύνη να έπιμείνη εις αντίστασιν άδύνατον;

Ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κόρτ άνέμενον να ληφθή μια άπόφασις, άποφασισμένοι να υποκύβουν εις αύτήν, οιαδήποτε και άν θα ήτο.

Έν τούτοις ή άγέλη έπλησίαζε, και με τοιούτον θόρυβον, ώστε μόλις κατέρθων να κούωνται όμιλοΰντες.

Ο οδηγός επάνελαθεν, ότι έπρεπε να πομακρυνθοΰν το ταχύτερον.

— Προς ποίαν διεύθυνσιν; ήρώτησεν ο Μάξ Ουμπέρ.

— Προς το μέρος του δάσους.

— Και οι ίθαγενείς;

— Ο κίνδυνος είνε μεγαλύτερος έδω παρά εκεί, άπεκρίθη ο Κάμης.

Άν ήτο τούτο ακριβές, ποίος ήδύνατο να το βεβαιώση ; . . . Όπωςδήποτε, υπήρχε τουλάχιστον ή βεβαιότης, ότι δέν ήδύνατο να μείνουν εις την θέσιν εκείνην. Διά να ποφύγουν την καταστροφήν, έν μόνον είχον να κάμουν: να καταφύγουν έντός του δάσους.

Άλλά θα είχον καιρόν ; . . . Πότε να διανύσουν δύο χιλιομέτρα, άφ' ου ή άγέλη των έλεφάντων άπέιχε μόλις έν ;

Καθίς έπερίμενε διαταγήν από τον Ουρδαξ, διαταγήν, την όποιαν δέν άπεφάσιζε να δώση.

Τέλος άνέκραξε :

— Το άμάξι ! . . . το άμάξι ! . . . Άς το τοποθετήσωμεν όπισω από τον γήλορον . . . Ίσως εκεί θα γλυτώση . . .

— Είνε πολύ άργά, άπεκρίθη ο έδηγός.

— Κάμε ό,τι σου λέγω ! . . . διέταξεν ο Πορτογάλος.

— Πώς ; ήρώτησεν ο Κάμης.

Τώντι, τρόπος δέν υπήρχεν. Οι βδες του άμαξίου, θραύσαντες τα δεσμά των, έτράπησαν εις φυγήν, και μάλιστα, τρελοί από τον φόβον των, έτρεχαν προς την άγέλην των έλεφάντων, ή όποια θα τους κατεπέτει και θα τους συνέτριβεν ως σαύρας.

Τούτο βλέπων ο Ουρδαξ, ήθέλησε να ζητήση την βοήθειαν του προσωπικού του.

— Να έλθουν έδω οι άχθοφόροι ! . . . έφώναζε.

— Ποιοι άχθοφόροι ; είπεν ο Κάμης. Δέν τους βλέπετε που τώβαλαν 'στα πόδια ; . . .

— Οι άνανδροι ! . . . άνέκραξεν ο Τζών Κόρτ.

Ναι, όλοι εκείνοι οι μαΰροι είχον τραπή εις φυγήν. Και άλλοι μιν άποκομιζόντες τα κιώτια, άλλοι δε φορτωμένοι τους χαλιόδοντας, δημηθόνοντο προς θυμάς και έγκατέλειπον τον άρχηγόν των, ως άνανδροι συγχρόνως και ως κλέπται!

Δέν είχον πλέον καμμίαν έλπίδα από τους ανθρώπους αυτούς. Δέν θα επανήρχοντο. Θα εύρισκον άσυλον εις τα χωρία των ίθαγενών. Έξ όλου του κερθάνιου, άπέμειναν εκεί ο Πορτογάλος, ο οδηγός, ο Γάλλος, ο Άμερικανός και ο μικρός ίθαγενής.

— Το άμάξι ! . . . το άμάξι ! . . . επάνελαθεν ο Ουρδαξ, ο όποιος έπέμενε να το εξασφαλίση όπισθεν του γηλόφου.

Ο Κάμης, μολοντί, έδλεπε το άνωφελές του πράγματος, έσπευσε να υπακούση, και χωρίς εις την βοήθειαν του Μάξ Ουμπέρ και του Τζών Κόρτ, το άμάξιον εισύρθη μέχρι των δένδρων. Ίσως θα έσωζέτο, άν ή άγέλη, θάνούσα παρά την συστάδα των ταμαρινοδένδρων, ήθελε διαίρεσθί εις δύο . . .

Η έργασία αύτη άπήτησεν άρκετήν

ώραν, και όταν έτελείωσεν, ήτο πολύ άργά πλέον δια να φθάσουν εις το δάσος.

Τούτο ήτο τώσον φανερόν, ώστε ο Κάμης δέν έδίστασε να φωνάξη :

— Εις τα δένδρα !

Έν μόνον καταφύγιον παρουσιάζετο . ναναρριχθοΰν εις τους κλάδους των ταμαρινοδένδρων, δια να ποφύγουν τουλάχιστον την πρώτην σύγκρουσιν.

Προητέρα, ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κόρτ είχον εισέλθι εις το άμάξιον. Έφορτώθησαν όλα τα δέματα των φυσιγγίων, όσα έμενον, εξασφαλίζοντες ούτω την χρήσιν των καρβυτιών, — είτε τώρα εναντίον των έλεφάντων έπρεπε να τας μεταχειρισθοΰν, είτε άργότερα, εις την έπιστροφήν, — τούτο δε έγινε έντός ολίγων στιγμών, με την βοήθειαν του Ουρδαξ και του Κάμη, ο όποιος έσκέφη να συμπαραλάβη τον πλεκόν του και το φλασκίον του. Διασχίζοντες τας κάτω χώρας του Ουμπάγκη, τις οίδεν άν οι σύντροφοι του και αύτός δέν κατέρθωναν να φθάσουν εις τα έμπορεύια της άκτής . . .

Τί ώρα ήτο την στιγμήν εκείνην ; . . . Ένδεκα και δεκαεπτά. Τούτο έξηκριθώσεν ο Τζών Κόρτ, φωτίσας το ώρολόγιόν του δι' ένός πυρελλίου. Η ψυχραιμία του δέν τον είχεν εξαταλείψη. τούτο δε τω επέτρεπε να κρίνη άσφαλώς περι της καταστάσεως, πολύ επικινδύνου κατά την γνώμην του και καθαυτοΰ άδιεξόδου, έν ή περιπτώσει οι έλεφαντες ήθελον σταματήσει παρά τον γήλορον, αντί να τραποΰν προς δυσμάς ή προς άνατολάς της πεδιάδος.

Ο Μάξ Ουμπέρ, νευρικότερος, έχων έπίσης συναίσθησιν του κινδύνου, επήγαγονήρχετο πλησίον του άμαξίου, παρατηρών τον τεράστιον εκείνον κυματοειδή δγκον, ο όποιος άπεσπάτο, όλονέν σκοτεινότερος, από τα βάθη του ορίζοντος.

— Έδω έχρειάζοντο κανόνια! . . . έψιθύρισεν.

Ο Κάμης όμως δέν εξεδήλωνεν ό,τι ήσθάνετο. Είχε την θαυμαστήν εκείνην απάθειαν του Άφρικανού με το άραβικόν αίμα, το αίμα αυτό το πυκνότερον από το αίμα του λευκού, το ολιγώτερον έρυθρόν, το όποιον καθιστά την εύαισθησίαν άμβλυτέραν και δέν άνέχεται ούτε τας έκδηλώσεις του φυσικού πόνου. Με δύο ρεθόλβερ εις την ζώνην του, με το τουφέκιόν του έτοιμον να σκοπεύση, ο Κάμης έπερίμενε.

Όσον δια τον Πορτογάλον, άνίκανος αύτός να κρύψη την άπελπισίαν του, έσυλλογίζετο πολύ περισσότερο την άνεπανόρθωτον ζημίαν, την όποιαν υπέστη, παρά τον φοβερόν κίνδυνον, ο όποιος τον ήπειλει. Διά τούτο παρεπόνετο όλονέν, έμειψιμοίρει, θύριζεν, έδλασφήμει.

Ο Γάλλος έπέτελετο πλυσίον του Τζών Κόρτ, κ' εκύτταζε τον Μάξ Ουμπέρ. Δέν εφανέρωνε κανέναν φόβον, ούτε έφοβεΐτο

έφ' εσον οι δύο φίλοι του ήσαν εκεί.

Έν τούτοις, ο εκκωφαντικός θόρυβος άντήχει μ' έντασιν φοβεράν, καθ' όσον έπλησίαζεν ή άγέλη των έλεφάντων. Τα σάλπιγγα των ισχυρών εκείνων σιαγώνων ένίγοντο διπλάσιως οξύτερα, και ήσθάνετο τις φύσημα ταρασσόν την ατμόσφαιραν, ώστε άνέμου θυέλλης. Έκ της άποστάσεως ταύτης των τετρακοσίων ή πεντακοσίων βηματικών, και εις το σκοτος της νυκτός, τα παχύδερμα προσελάμβανον διαστάσεις υπερμέτρως γιγαντιαίας. Και ήτο ως παραλασις μυθολογικών τεράτων, των όποιών αι προβοσκίδες, ως χιλιάδες βρωών, συυστρέφοντο, εσφάζον μανιωδώς.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ

— Ουφ και σεΐς τα κορίτσια ! . . . Όλα μας τα χαλάτε . . . δέν ξεύρετε παρά να κλαίτε και να ξεφωνίζετε για το τίποτε ! λιποθυμείτε για μια γρατζουνιά . . . τα χάνετε με το παραμικρόν . . . στο δρόμο κουράζεσθε άμέσως . . . ό,τι βλέπετε το φρόσθε . . . ουφ !

— Μά, Γιάγκο ! . . . Αυτό μόνον ήμπούσεσαν να φιθυρίσουν αι δύο άδελφαι του Γιάγκου. Τας εύθυμονέχι τώσον ο αυθόθης και περιφρονητικός τένος του κατηγορητηρίου, άλλα προπάντων ή μεγάλη του άδικία.

— Μά, Γιάγκο, επάνελαθεν ή Έρασμία, μόλις κατέρθωσε να επανακτήση την χρήσιν της γλώσσης, εκλαυσα έγω χθές, ποΰ μ' έρριζες κάτω ;

— Κ' έγώ, εφώναζεν ή Άγγελικούλα, φοδήθηκα προχθές ποΰ μ' εκκλεισες 'στη σκοτεινή καμαρούλα ;

— Δέν λέγω όχι . . . υπέλαθεν ο κατηγορός, μά, ό,τι και άν πητε, πάντα σεΐς τα κορίτσια . . .

— Φθάνει ! έλεος ! εφώναζεν ή Έρασμία, γνωρίζομεν πλέον την γνώμη σου.

— Και δέν θα με χάμπετε να την αλλάζω ποτέ.

— Θα την αλλάζης . . .

— Στοιχηματίζω, ότι δέν θα την αλλάξω.

Εκυτάχθησαν, ως να έμετρώντο δια του βλέμματος. Είχον όμως καλόν χαρακτήρα, και ο θυμόςτων δέν έκρατούσε. Δι' αυτό έβαλαν και οι τρεις τα γέλια. Άλλ' άμέσως ο Γιάγκος, κινών μυστηριωδώς την κεφαλήν του, είπε :

— Θα το ιδούμε.

Εις την έξοχόν, το σπίτι του πάππου ήτο πλησίον του ιδικού των. Είς το μέσον του διαστήματος, το όπολόν τα έχώριζε, μέσα εις το δάσος, υπήρχεν ένα κιόσκι, εις το όποιον συχνά επήγαιναν κ' έδιασκεδάσαν.

Ήτο Σάββητον.

— Ε, θα πάμε αύριο να φάμε 'στου καππού ; ήρώτησε μετά τινος ώρας ο Γιάγκος, με το φυσικώτερον ύφος του κόσμου.

— Θέλει και ρώτημα ; άφ' ου πηγαίνωμεν κέθε Κυριακήν ! άπήνησεν ή Έρασμία.

— Τότε λοιπόν, θέλετε να πάμε πεζή ; Θα ξεκινήσωμεν πρωί-πρωί, θα πάρωμεν μαζί το πρόγευμά μας, και θα κείνωμεν ένα σταθμόν εις το κιόσκι. Τι λέτε ;

— Λαμπρά ιδέα ! Πέρνομεν μαζί μας και τον Κωστάκη ;

— Ο Κωστάκης ήτο το μικρόν αδελφάκι των.

— Άκούς εκεί ! είπε προθυμότατος ο Γιάγκος.

Έξεκίνησαν χαρούμενοι, αλλά δέν επεριπατούσαν γρήγορα. Τα ποδαράκια του Κωστάκη δέν άνοιγαν πολύ, και οι άλλοι έπρεπε να ραβάζουν το βήμα των με το ιδικόν του. Άλλώς τε' επάμενα να πάρη μαζί του το καροτάκι του, εις το όποιον εθρόνιασε το προβατάκι του και έξευσε το ξύλινον αλογάκι του.

Η Έρασμία τον έκρατούσεν από το χέρι και έπρόσεχε το καροτάκι του.

Σε όλίγον ο ένας τροχός εβγήκε . . . πρώτον εμπόδιον ! Η Έρασμία τον έδεισε στερεά με σπάγον. Άλλ' έν ό κατεγίνοντο εις την επισκευήν, το προβατάκι εκατρακυλίσειν εις την τάφρον. Ο Κωστάκης ήρχισε να ξεφωνίζη.

— Σιώπα και θα κατεβώ να σου το σηκώσω ! είπεν ή Άγγελικούλα.

Μετά πολλά, το κερθάνιον έξεκίνησε πάλιν, αλλά ο τροχός, τον έποίησε είχε δάση πάρα πολύ σφιγτά ή Έρασμία, εσφηνώσε με τον σπάγον και δέν έννοούσε να γυρίση. Έπειτα εβγήκε και ο δεύτερος. Άλλο σταματάσμα ! . . . Κάνεν παράπονον όμως δέν ήκούσθη. Η Έρασμία έσήκωσε το καλάθάκι της, ή Άγγελικούλα το προβατάκι, και εξηκολούθησαν τον δρόμον των. Το άμαξάκι, άδειανόν, έσύρτε από πίσω πότε με το έν πλευρόν, και πότε με το άλλο.

Έξαφνα ή Άγγελικούλα, ή όποις έπήγαινε εμπρός, όπισθοχώρησε και άπλωσε τα χέρια, ως δια να έμποδίση τους άλλους να προχωρήσουν :

— Ένα φειδι !

Ο Γιάγκος ώρμησε προς την άδελφήν του. Η Έρασμία δέν εφώναζε καθόλου, άλλ' επέταξεν εύθύς το καλάθάκι της, κ' έσήκωσε τον Κωστάκην εις την άγκαλιάν της.

— Ποΰ είνε ; ήρώτησεν ο Γιάγκος

Και όπισθεΐς με μίαν μεγάλην πέσον, διέταξε : — Σταθήτε !

Η έχιδνα ήτο πλέον μακριά δια περισσότερο άσφάλειαν όμως, ο Γιάγκος έκτύπησε με το μπαστούνι του όλους τους

θάμνους γύρω. Έπειτα έστράφη και παρητήρησε τας αδελφάς του.

— Φοβήθηκα ! είπεν ή Άγγελικούλα, πέρασε τώσον έξαφνα από μπροστά μου ! Τίποτε άλλο.

— Επιτέλους έβησαν εις το κιόσκι.

— Να φάμε, είπεν ή Έρασμία, γιατί πεινώ πολύ.

Άλλοίμονον ! τα δύο αύγά, ποΰ είχε κρύψη εις το καλάθάκι της, δέν υπήρχαν πλέον εκεί. Έκύλισαν, φαίνονται, χωρίς να το καταλάβη, την ώρα που το επέταξε, δια να σηκώση τον Κωστάκην.

— Δέν πειράζει, είπεν ή Έρασμία, τρώγω ψωμί και τυρί.

— Έρασμία ! εφώναζεν ή Άγγελικούλα με τόνον μομφής, και νομίζεις ότι θα φάμε ταύγά μας, χωρίς να τα μοιρασθοΰμε ;

— Η λιτότης είνε ή πρώτη άρετή των ταξιδιωτών ! είπε φαιδρώς ο Γιάγκος.

Έφαγαν, εξεκουράσθησαν, και το υπόλοιπον του δρόμου δέν τους εφάνη τίποτε. Άλλως τε ο μικρός Κωστάκης παρεδόθη πλέον εις τας φροντίδας της νταντάς του.

Εις τον πάππον διηγήθησαν άμέσως τας συγκινήσεις και τας περιπετείας της εκδρομής.

— Δέν ξεύρετε όμως κ' ένα άλλο, άνέκραξεν ο Γιάγκος γελών, γιατί δέν το ξεύρουν ακόμη ούτε αύτές ! . . . χωρίς να το υποπτεύσουν, τας είχα υπό δοκιμήν, και εκέρδισαν ένα στοιχημα. Το έχασα έγώ . . . διότι το φειδι . . .

— Το φειδι . . . εφώναζαν μαζί ή Έρασμία και ή Άγγελικούλα.

— Το φειδι . . . να το !

Και ο Γιάγκος έβγαλεν από την τσέπην του ένα φειδι ψεύτικόν, το όποιον εκουρδίζετο και εξωνότανευσν εις την έντέλειαν .

— Μοΰ το έχαρισε την πρωτοχρονιάν ένας φίλος μου, και έπερίμενα την εύκαιρίαν δια να το χρησιμοποίησω.

— Δηλαδή να μας τρομάξης, είπεν ή Έρασμία.

— Ναι, αλλά δέν το κατέρθωσα . . . δέν κατέρθωσα τουλάχιστον να σας κάμω να λιποθυμήσετε, καθώς ήλπικα. Έχασα το άναγνωρίζω, και είμαι πρόθυμος να πληρώσω το στοιχημα.

— Κ' έγώ, είπεν ο πάππος, όταν εξηγήθησαν όλα, — σάς συγγαίρω. Είμαι πολύ εύχαριστημένος μαζί σας, αγαπηταί μου. Εύγε ποΰ υπεβράτε χωρίς μωρμούραν, τον κίπον, την ζέστην και τα εμπόδια. Εύγε δια την έτοιμότητα του πνεύματος, ποΰ έδειξατε την στιγμήν του κινδύνου, αντί να τα χάσετε, να φωνάζετε, ή να λιποθυμήσετε. Εύγε ! έτσι σάς θέλω !

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΩΡΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

Τὸ θαυμάσιον παιδίον, τὸ ἔποίησεν θά γνωρίσετε σήμερον, ὁ μικρὸς αὐτὸς μουσικὸς εἶνε Ἑλλην καὶ ἐνομοζέται Λώρης Μαργαρίτης. Ἐγεννήθη τὴν 2 Αὐγούστου 1895, ἐπομένως εἶνε μάλις ἑπταετής. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἤρχισε νὰ γίνεταί διάσημος, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώσθη ἡ ἐκπληκτικὴ ἱστορία του, ὅλοι πλέον ὀμιλοῦν δι' αὐτόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ « Διαπλάσις » σπεύδει νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του, μὲ ἰδιαιτέραν μάλιστα χάριν καὶ ὑπερφημίαν, ἀφ' οὗ ὁ Λώρης Μαργαρίτης ἀνήκει εἰς τὴν πολυμελῆ τῆς οἰκογένειαν, — εἶνε δηλαδὴ συνδρομητὴς τῆς, καὶ μάλιστα... ἑξοπαθωμένος.

Ἡ μουσικὴ ἰδιοφυία τοῦ μικροῦ Λώρη ἐξέλαμψεν ὄχι διόλου ἀποτόμως. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ κυρία Μαργαρίτου δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τίποτε ἐκτακτὸν εἰς τὸ παιδίον της, παρὰ μόνον ὅτι, ἀπὸ πολὺ μικρῆς ἡλικίας, τὴν ἤκουε προσεκτικώτατα ὡσαύτως ἐπαιξε πιάνο ὡς ἀλοκλήρους ἐκάθητο πλὴν ὅσον της, ἀκίνητον, μὲ θρησκευτικὴν προσήλωσιν, καὶ δὲν ἐσημνέτο, παρ' ἀφ' οὗ ἡ μητέρα του ἐτελείωνε τὸ παιζιμὸν της.

Ἀπὸ τὸν περασμένον Σεπτέμβριον ἡ κυρία Μαργαρίτου ἤρχισε νὰ διδάσκη εἰς τὸν μικρὸν Λώρη τὰ πρώτα στοιχεῖα τῆς μουσικῆς. Μόλις τῷ εἶχε κάμη τρία-τέσσαρα μαθήματα, ὅταν συνέβη αὐτό που θὰ σὰς διηγῶμαι. Μίαν ἡμέραν, ἡ κυρία Μαργαρίτου, εὐρισκομένη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἤκουσεν ἔξωθεν νὰ παίζουν πιάνο εἰς τὴν σάλαν. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ ἐξαδέλφη της, ἡ ὅποια τὴν ἐπισκέπτετο συχνά, καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ κομμάτι. Ἄλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον ἔκαμε νὰ εἰσελθῇ, τὴν καθήλωσεν εἰς τὴν θύραν τὸ καταπληκτικὸν θέαμα. Ὁ μικρὸς Λώρης καθήμενος πρὸ τοῦ κλειδοκρυμμάτου, καὶ παίζων τεμάχιον ἄγνωστον, πρωτότυπον, ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως!

Φαντάζεσθε ἂν δὲν τα ἔχασεν ἡ μητέρα... Δὲν ἦτο ἐκπληξίς ἀπλή, ἦτο πρόμος, ὡς ἐνώπιον θαύματος. Θὰ ἐνόμι-

σε βέβηκα πρὸς στιγμήν ὅτι κάποια ὑπερφυσικὴ, θεία δύναμις, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα αὐτό, ἐπεφοίτησεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἑπταετοῦς ἐκείνου παιδίου, τοῦ ἀδιδάκτου, διὰ νὰ συνθέτῃ εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ἑοικῶσαν τὰ ἄλλα παιδιά μάλις καὶ μετὰ βίας κατορθώωνον νὰ παίζουν μίαν κλίμακα... Καὶ ἡ θεία αὕτη δύναμις ἦτο ἡ μεγαλοφυΐα, ἡ πρόμος μεγαλοφυΐα, ἡ ἀποκαλυπτομένη δια πρώτην φοράν εἰς τὴν εὐτυχῆ μητέρα. Ἄλλ' εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῇ. Δὲν ἀφῆκε κραυγὴν, δὲν ἐφανέρωσε κατ' οὐδένα τρόπον τὴν παρουσίαν τῆς εἰς τὸν μικρὸν μουσουργόν· καὶ ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγας στιγμὰς ὑπερτάτης συγκινήσεως, ἀπεσύρθη ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα...

Τότε ἔκαμιν ὅτι κάθε φιλόσοφος καὶ συνετὴ μητέρα θὰ ἔκαμιν εἰς ὁμοίαν περιστασίαν. Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν Λώρη, ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν της — στρατιωτικὸν ἰατρὸν, δικιζόμενον τῶρα εἰς τὴν Λευκάδα, — καὶ τῷ ἐξήτησε συμβουλὴν περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ κ. Μαργαρίτης τῆ ἀπήντησεν ὡς νὰ συμβουλευθῆ τὸν κ. Νάζον, τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὄδειου.

Ὁ κ. Νάζος, ἀκούσας τὴν διήγησιν τῆς κυρίας Μαργαρίτου, ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι πρόκειται περὶ συνήθους μουσικοῦ ταλάντου, τὸ ὅποῦν ὑπερτίμα ἡ μητρικὴ σοργὴ. Ἄλλ' ἄμα ἐγνώρισεν τὸν μικρὸν Λώρη, ἄμα τὸν ἐξήτησεν, ἄμα ἤκουσε τὰς συνθέσεις του, τότε εἶδε καὶ αὐτὸς ἔτι εὐρισκτοῦ ἐνώπιον μεγαλοφυΐας ἐξ ἐκείνων, αἱ ὅποια σπανιώτατα ἐμφανίζονται. Καὶ ἐδέχθη τὸν μικρὸν ἀστὴρα εἰς τὸ Ὄδειον, καὶ ἀνέλαθεν αὐτὸς τὴν διδασκαλίαν του.

Τώρα στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὰς μεγαλύτερας τῶν ἐλπίδων. Ὁ ἀστὴρ θὰ μεσουρανῆσῃ καὶ θὰ καταυγάζῃ μὲ τὰς ἀκτῖνάς του τὸ μουσικὸν στερέωμα τῆς Ἑλλάδος. Διατὶ ὄχι; Ὁ, τι ἐφοβήθησαν κατ' ἀρχὰς, ὅτι δηλαδὴ τὸ φαινόμενον τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς μουσικῆς ἐπιδόσεως εἶνε παροδικόν, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἡλικίαν ἡ ἰδιοφυΐα θὰ ἐξαφανισθῇ, δὲν φαίνεται πιθανόν. Ὁ μικρὸς Μαργαρίτης ἀναπτύσσεται φυσιολογικώτατα, ἀντιλαμβάνεται θαυμασιῶς ὅτι τὸν διδάσκουν καὶ προχωρεῖ κανονικῶς. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν

φόβος νὰ σταματήσῃ. Καὶ ἀφ' οὗ ἀπὸ τώρα, καὶ εἶνε ἐκτακτῆς, ἔχει συνθέσῃ τεμάχια σέβαρα, — ὅπως ἐκεῖνο, π. χ. τὸ ἔποίησεν ἀποδίδει διὰ τῶν ἡχῶν καὶ διὰ τοῦ ρυθμοῦ τὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ μίαν τρικυμίαν, — φαντασθῆτε τι θεώματα θὰ κάμῃ, ὅταν θάνηδρωθῇ, καὶ θὰ ἰσχυροποιήσῃ, τὸ φυσικὸν του χάρισμα διὰ τῆς μελέτης. Ἄλλως τε τὸ φαινόμενον τῆς πρώιμου ἀναπτύξεως δὲν εἶνε σπάνιον εἰς τοὺς καλλιτέχνους, καὶ προπάντων εἰς τοὺς μουσικοὺς. Σχεδὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὁ Μότσαρτ καὶ ὁ Μπετόβεν ἤρχισαν νὰ συνθέτουν.

Χαρακτηριστικὰ εἶνε καὶ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ μικροῦ μουσικοῦ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καὶ συνέθεσε τὸ πρῶτόν του ἔργον, ἄνευ μελαγχολίας σκιάζης· κάποτε τὸ ὠραῖόν του πρόσωπον. Ἡ ἐμπνευσις τοῦ ἔρχεται αἰφνιδίως, καὶ τότε παθαίνεται τόσον, ὥστε τρέμει ὀλέκλῃρος. Μίαν νύκτα ἐπέμενε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν νὰ παίζῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἄφινε, φοβούμενη μήπως κρουολογήσῃ:

— Ἀφισέ με, μαμά μου! ἐφώνησεν ἔγω κάτι εἰς τὸν νοῦν μου, ποῦ ἂν δὲν το παίζω τώρα, δὲν θὰ το παίζω ποτέ!

Τὸ περιέργον εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ἰδίαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ὅτι νομίζει ὅτι αὐτὸ που κάμνει εἰμποροῦν νὰ το κάμουν ἑξάιρετα καὶ ὅλα τὰ παιδιά... Παρευρεθείς εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ὄδειου, ὅταν μαθητὰ καὶ μαθήτριά ἐπαιζαν ἀπὸ μνήμης, εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του:

— Εἶδες, μαμά; Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά ἐπαιζαν κομμάτια δικὰ τῶν.

ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχη διὰ πολὺν καιρὸν τὴν ἀφέλειαν αὐτὴν, καὶ οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχη. Ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ συναίσθησις τῆς ἀξίας του θὰ τὸν κάμῃ ἀκόμη καλλιτέρον· καὶ ἂν εἶνε πραγματικῶς μεγαλοφυΐα, τίποτε δὲν θὰ τοῦ κάμῃ κακόν: οὐτε ὁ ὑπερβολικὸς ἔπαινος, οὐτε ἡ χολακεία, οὐτε ὁ φθόνος. Θὰ τραβήξῃ ἴσα τὸν δρόμον του, καὶ θὰ κατανικήσῃ μερταίως ὅλα τὰ ἐμπόδια...

Πόσον εἶνε συμπάθης καὶ ἐκφραστικὴ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λώρη Μαργαρίτου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς το εἴπω. Σὰς το λέγει ἡ ἐνώπιόν σας πιστοτάτη εἰκὼν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μικρὰ πράγματα ἀπαρτίζουν τὴν ἐντέλειαν· ἀλλ' ἡ ἐντέλεια δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα.

Οὐδεὶς εἶνε πλούσιος, τοῦ ὀπίου ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πλούσια· καὶ οὐδεὶς εἶνε πτωχός, τοῦ ὀπίου ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πτωχὴ.

Ὁ χαρακτὴρ εἶνε ἐνδύμα, τὸ ὅσαφον ὑφαίνει διαρκῶς ἡ ψυχὴ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Πῶς κατάρθωσες νὰ πλησιάσῃς; ἠρώτησεν ὁ Ζουμπέρ.

— Δὲν ἔφεγγεν... οἱ στρατιῶται ἐκοιμῶντο... οἱ ἀρχηγοὶ συνωμολοῦσαν εἰς τὴν σκηνήν... Ὁ Μαρμππὴ ἐξέκαμε τοὺς δύο φρουρούς... ἔτσι ἠμπόρεσα νὰ πλησιάσω καὶ νὰ κούσω.

Ὁ Ζουμπέρ ἐκύτταξε πάλιν τὸ κοράσιον. Τὸ ἐξήτησε καλὰ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν... Καὶ ἐφάνη εὐχαριστημένος. Λαβὼν αἰφνιδίαν ἀπόρασιν, διεσκόρπισε τοὺς ἀνδρας του, ἔδωκεν ἀδηγίας καὶ διαταγὰς συντόμους...

Ἀμέσως ἐπτά ὀκτὼ στρατιῶται, ὀπλισμένοι μὲ ἀξίνας, ἤρχισαν νὰ σκάπτουν τὸ ἔδαφος, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς αἰθροδρομικῆς γραμμῆς... Ἡ ἐργασία ἐγίνε γρήγορα... Ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς ράβδους, αἱ ὅποια ἐξεχώθησαν, ἔβαλαν μερικά φυσίγγια δυναμίτιδος, μὲ μακρὰ ρυτίλια.

Οἱ στρατιῶται ἐκρύβθησαν ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἐξηπλωμένοι. Εἰς μόνον ἔμεινε διὰ νανάφῃ τὰ ρυτίλια, καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθη καὶ αὐτὸς τρέχων...

Ἰσχυρὰ ἐκρηξίς ἀντήχησε μετ' ὀλίγον. Σιδηρὰ χρώματα πέτραι, ἀντινάχθησαν φέρδην μίγδην.

Τώρα ἡ ἀγγλικὴ ἀμαξοστοιχία ἠμπόρουσε νὰ ἔλθῃ...

Τὴν ἐπερίμεναν, κρυμμένοι ἐκεῖ, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐπειτα τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ σειέται μακρόθεν... τὸ ἰσχυρὸν ἄσθμα τῆς ἀτμομηχανῆς ἠκούσθη... ἦδη ἡ ἀμαξοστοιχία ἐφάνη προβάλλουσα ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Κατέφθανε ταχεῖα ὡς ἀστραπή, διήρχετο ἔμπροσθεν τῶν θάμνων. Οὐτε ἓνας Βοερ δὲν ἐκινεῖτο.

Ἐξαφνί, ὁ μηχανικός, παρατηρήσας τὴν καταστροφὴν τῆς γραμμῆς, ἐδοκίμασε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀτμομηχανήν. Ὁ ἔξῃς συριγμὸς διέσχισε τὸν ἀέρα, ὡς σημεῖον κινδύνου. Ἦτο ἀργά.

Ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ. Ἡκούσθη κρότος ἀπαίσιος καὶ ἡ μηχανὴ ἐστάθη ἀποτόμως. Εἶχεν ἐκτροχιασθῇ.

Τὰ τέσσαρα πρῶτα βαγόνια ὤρμησαν τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου ὡς θηρία μαινόμενα. Κραυγαὶ ἀντήχησαν, κραυγαὶ ἀγωνίας καὶ τρόμου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, οἱ Βοερς ἐπετάχθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν.

Ἀπὸ τὰ βαγόνια, τὰ ὅποια ἔμειναν ἀδολαβῇ, οἱ Ἀγγλοὶ ἀνταπεκρίθησαν.

Οἱ Βοερς τότε ἔκαμαν ἐφόδον λυσσαλέαν.

Εἰς τὸς πρώτας τάξεις, ἡ Γουίλελμίνα ἐπυροβόλαι. Κάθε τῆς σφαῖρα εἶχε καὶ ἐν θῦμα.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἠμόνοντο μὲ τὴν συνήθη των ἀνδρείαν. Πολλοὶ Βοερς εἶχον ἤδη πέσῃ, πληγωμένοι ἢ νεκροί.

— Ἐπάνω τους, Μαρμππὴ! ἐπάνω τους, Κάνυα! εἶνε Ἀγγλοὶ! ἐφώνησεν ἡ δεξιὰ φωνὴ τῆς Γουίλελμίνας.

Τὰ ζῦα, ἐξαγριωθέντα, ἐφώρμησαν ἀκράτητα. Ἐδάγκαναν, ἐσπάρασσαν, ἔκαμαν ἀφανισμόν.

Οἱ πολιτοκροῦμενοι δὲν εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἠμόνοντο ὡς ἐντὸς φρουροῦ.

— Ἐπάνω τους, Μαρμππὴ! ἐπάνω τους, Κάνυα! ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ ἡ Γουίλελμίνα, πυροβολοῦσα ὀλοέν.

Ὡς σφαῖρα, τὴν ὅποιαν ἐξακοντίζει χεῖρ γυμνασμένη, ὁ λέων

Ἦτο ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ. (Σελ. 61, σελ. γ.)

εἰσώρμησε δι' ἐνὸς πηδήματος εἰς ἐν διαμέρισμα, ὅπου εὐρίσκοντο καμμίς δεκαρία Ἀγγλοί.

Κραυγαὶ καὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν μετὰ τὸς βροντώδεις μυκηθμοὺς τοῦ Μαρμππὴ καὶ μετὰ τὰ βραχνὰ γαυγίσματα τῆς Κάνυας, ἡ ὅποια εἶχε ἀκολουθήσῃ τὸ ἀγριὸν θρέμμα της.

— Παύσατε! ἐφώνησεν ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Ζουμπέρ.

Ἐνας Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς ἔσειε τὸ μάνδηλόν του... Παρεδίδετο.

— Μαρμππὴ! Κάνυα! ἔδω! ἔκραξεν ἡ Γουίλελμίνα.

Ἐπῆρσαν καὶ ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὄχι μὲ πολλὴν προθυμίαν. Ἡ μάστις των ἐξηκολούθει οἱ ὀφθαλμοὶ των ἦσαν φλογεροί, τὰ στόματά των αἵματωμένα, ἀφρισμένα...

Ἐν ᾧ οἱ νικηταὶ κατεγίνοντο μὲ τοὺς

αἰχμαλώτους των καὶ μετὰ τὰς πολεμικὰς διαπραγματεύσεις, — τὰ λάφυρά των, — ἡ Γουίλελμίνα, ἔτρεξεν εἰς τὸν παραρρέοντα ρύακα νὰ πλύνῃ τὸ ρύγχος τῶν φίλων της.

Κατὰ σπανίαν σύμπωσιν, δὲν εἶχον λάβῃ καμμίαν πληγὴν.

Ἡ κυρία των ὄμως δὲν εἶχε τὴν ἰδίαν τύχην. Τὸ αἷμα ἔορσεν ἀθρονον ἀπὸ τὴν δεξιὴν τῆς ὤμων· ἀλλὰ δὲν το εἶχε παρατηρήσῃ ἀκόμη.

— Ἐπληγώθης, μικρὴ μου; ἠρώτησεν ὀπίσω τῆς μία φωνή.

Ἐστράφη.

Ἦτο ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ.

Ἐρόθημα κατεκάλυψε τὸ σκονιζόμενον καὶ ἠλιοκαῆς πρόσωπον τοῦ κορασίου. Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Ναί, εἶσαι πληγωμένη, ὑπέλαθεν ὁ στρατηγός, παρατηρῶν τὸν βραχίονα τῆς μικρᾶς πολεμιστρίδας.

— Ποῖα εἶσαι; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον.

— Εἶμαι ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πιέτ Οὐύς.

— Εὐγὼ εἶσαι ἀνταξία τοῦ ἥρωος, εἶπεν ὁ στρατηγός. Καὶ διατὶ πολεμεῖς;

— Διὰ νὰ σωθῇ τὸ Τράνοσσαλ!

Ὁ Ζουμπέρ ἐμειδίασεν, καὶ κυττάζων τὸν Μαρμππὴν καὶ τὴν Κάνυαν:

— Εἰσθε ἱκαναὶ νὰ το κάμετε, σὺ καὶ οἱ δύο σου φίλοι, εἶπε. Τί ἀγρία τριάς!

Ἐπειτα, ἐπῆρε σιγὰ τὴν Γουίλελμίναν ἀπὸ τὸ χεῖρι.

— Πᾶμε νὰ σοῦ δέσουν τὸν ὄμο, εἶπε.

— Μὰ δὲν μου πονεῖ, ἀπήντησεν ἡ Γουίλελμίνα.

— Ὅλα σου πονεῖσθ' ἄμα κρυώσῃ, ἔλα! Ἡ Γουίλελμίνα ἠκολούθησε τὸν στρατηγόν, ὁ ὅποιος τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὸ χεῖρι, θαυμάζων σιωπηλῶς τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν καρτεροψυχίαν τῆς μικρᾶς αὐτῆς κόρης.

— Τοὺς στρατιώτας που πολεμοῦν καλά, εἶπε μετ' ὀλίγον, ὁ στρατηγός των

τούς ανταμείβει. Είπέ μου, σὺ τί θέλεις; Χωρὶς διαταγῶν, ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν ἀριστερὰν τῆς χεῖρα, ἡ ὁποία ἤρχεισε νὰ ἀιμαδιάζη.

Τὸ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἥρωος τοῦ Τράνσβααλ, τῇ ἐφαίνετο ἡ μεγαλύτερα τιμὴ ἢ ὑψίστη εὐτυχία, ἢ ὑπερτάτη ἀνταμοιβή.

Ὁ στρατηγὸς ἐνόησε. Συγκεκινημένος βαθύτατα, ἔλαβε τὴν φλέγουσαν χεῖρα τῆς καὶ εἶπε σοβαρῶς: — Ἐξεδέληξεν τοῦ Πίετ Οὐύς, ὁ Ζουμπέρ σφίγγει μὲ ὑπερφάνειαν τὸ ἀνδρεῖον χεράκι σου.

Τὴν ἐπαύριον, ἐν ἄλλο ἀπόσπασμα ἠνώθη μὲ τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ.

Ἐξυπνήσασα, ἡ Γουίλελμίννα ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν εἶδεν ἐκεῖ τὸν κύριον Ρίσιου, τὸν κύριον Λακὼς καὶ τὸν Πέτρον Μπέντζες, τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς Λιάνας.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ὁ λοχαγὸς Ρίσιου συνεχάρη δημοσίᾳ τὴν ἀνεψιάν του.

— Πῶς; εἶπεν ἰδιαιτέρως ὁ συνταγματάρχης Λακὼς πρὸς τὸν γαμβρὸν τοῦ τὴν συγχάρητε, ἐν ᾧ τῆς ἀξίζει μεγάλη τιμωρία διὰ τὴν δραπέτευσίν της;

— Ἡ μικρά, ἀπεκρίθη ὁ Βόερ, ἔχει αἷμα λέοντος εἰς τὰς φλέβας τῆς... Ὅσα ἐπρωτιμοῦσα νάποθάνη καλλίτερα ἀπὸ ἀγγλικὴν σφαῖραν, παρά ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ποῦ δὲν θὰ ἐπολέμει.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἐγὼ ἄμως δὲν θὰ ἐπέτρεπα εἰς τὴν Εἰρήνην μου αὐτὸ τὸ πράγμα, ἀλλ' οὕτε κ' ἐκείνη θὰ τὸ ἤθελε...

Ὁ Βόερ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ Εἰρήνη εἶνε Γαλλίς, εἶπεν ἡ Γαλλία ἔχει ἀρκετὰ τέκνα διὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν ἐν ἀνάγκῃ. Ἄλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ὀλίγοι... μίᾳ φούχτᾳ... Ἄν ὁ πόλεμος παραταθῇ, οἱ ἄνδρες θὰ ὀλιγοστεύουν, καὶ τότε αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά θάναγκασθοῦν νὰ πολεμήσουν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των. Ἰδοὺ διατὶ ἀνατρέφομεν τὰς Βοεροπούλας ὥστε νὰ γαυποῦν τὸν πόλεμον, καὶ ἰδοὺ διατὶ συγχωρῶ εἰς τὰς ἀνδρείας χεῖρας τῆς ἀνεψιάς μου τὸ τουφέκι, μὲ τὸ ὁποῖον φονεύει ἐχθρούς!

Ὁ Χάος Ρίσιου εἶχεν ἀνάψῃ. Ἡ γαλλὴν τοῦ Φλαμανδοῦ ὑπεχώρει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του πρὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Βόερ, προθύμου νὰ θυσιάσῃ τὴν παρουσίαν του, τὴν ζωὴν του, καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά τοῦ ἀκόμη, εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος.

(Ἔπεται συνέχεια)

KIMON ΔΑΚΙΑΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιευθοῦν ἐπιτελέσματα τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 1903. Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ μὴ ἔχοντες τὴν πείραν τῶν παλαιῶν, δὲν γνωρίζουν οὐδὲ τὰ διόφορα εἶδη τῶν Ἀσκήσεων, — τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων πρῶτῃ ἢ Διάπλασι; εἰσήγαγεν, — οὕτε τοὺς κανόνας μὲ τοὺς ὁποίους συνθέεται ἕκαστον εἶδος. Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους συνδρομητὰς ἀγνοοῦν ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς κανόνας, καὶ υποπίπτουν εἰς λάθῃ, διότι δὲν μὲν ἐδόθη εὐκαρίαια νὰ τοὺς διατυπώσω συστηματικῶς. Τὸ ἕκαστα ἔλαττε σκορπιστὰ εἰς καλαιούτους τόμους, ἀλλ' οἱ τόμοι αὗτοι δὲν εὗρισκονται εἰς τὰς χεῖρας πάντων συνδρομητῶν. Ἐπειτα, εἰσῆχθησαν ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἄλλα εἶδη Ἀσκήσεων, ἐτελειοποιήθησαν δὲ καὶ μερικὰ παλαιά. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ συντάξω νέας «Ὁδηγίας πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων», καὶ νὰ δημοσιεύω ἀπὸ ἄλλοις εἰς κάθε φυλλάδιον, ἀρχίζουσα ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς. Οὕτως, μέχρι τῆς προκηρύξεως τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, θὰ ἔχη τελεωθῇ ἡ δημοσίευσίς των ὀδηγιῶν, θὰ λειψοῦν αἱ ἀπορίαι καὶ αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι πῶρα μὲν γίνονται συχνά, καὶ ὁ νέος Διαγωνισμὸς θὰ ὄσση βέβαια ὀφειλέται ἀποτελέσματα ἀπὸ θαύους τοὺς προηγουμένους.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ὁ λοχαγὸς Ρίσιου συνεχάρη δημοσίᾳ τὴν ἀνεψιάν του.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ὁ λοχαγὸς Ρίσιου συνεχάρη δημοσίᾳ τὴν ἀνεψιάν του.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξεπλάγησαν περισσότερο, πού εὗρισκαν τὴν Γουίλελμίνναν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ζουμπέρ.

τὰ ἀποτελέσματα ἢ ζητούμενη λέξις, ἢ τοὺς ἀντιστοίχους τῶν γραμμάτων ἀριθμοὺς, ἢ μόνον τὸ ἄρθρον αὐτῶν, κλπ. Ἄλλ' ἔστιν ὁ ὁρισμὸς τοῦ πράγματος ἢ τῆς ἐνόησας, τὴν ὁποῖαν σημαίνει ἡ λέξις, εἴτε καλῶς, εἴτε ἄλλο εἶναι περιετὰ.

Τὰ Αἰνίγματα συνήθως διατυπώνονται εἰς στίχους. Οἱ στίχοι πρέπει νὰ εἴνε τέλειοι καὶ ἢ γλῶσσα ἀπλῆ. Ἄλλ' αὐτὰ πλεόν ἐκ ἐκ διδάσκει ἡ Αἰνιματοποιία, ἀλλ' ἡ Στοιχειώτικῃ καὶ ἡ καλαισθησίᾳ. Ἄλλως τε, περισσότερον ἀπὸ τὰ λάθῃ τῆς στοιχειώτικῃς, — τὰ ὁποῖα εὐκόλως διορθοῦναι ὁ Ἄναγνστης, — πρέπει νὰ παρατηροῦνται τὰ λάθῃ τῆς οὐσίας. Λανθασμένα δὲ κατ' οὐσίαν εἴνε ἐκεῖνα τὰ Αἰνίγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ὁρισμὸς διατυπώσεται ἢ πολὺ ἀτελής ἢ πολὺ... τέλειος. Εἰς τὴν πρώτῃν περιστασίᾳ, τὸ Αἰνίγμα ἢ δὲν λύεται καθόλου, ἢ ἐπιδέχεται πολλὰς λύσεις: εἰς τὴν δευτέραν περιστασίᾳ λύεται εὐκολώτατα καὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιά.

Παραδείγματα λανθασμένων Αἰνιγμάτων: ἔχει τίσσρα πιδόρα, καὶ σὺ πρᾶγμα οὐκ ἀνιδανίαι, ἴαν φῆλην νὰ τὸ εἶρη, ἔλε τὸν σκαλοῦν κατεβῆσιντες.

Τὶ νὰ εἴνε ἀρὰ γε; Ἰππός, ὄνος ἢ ἡμίονος; Μόνον ἐκείνος ποῦ τὸ ἔγραψεν ἔθευσε.

Ἄλλο: Κ' εἰς τὴν χώραν θὰ με εἴρη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔχορον Ἄρκεν μόνον νὰ σου εἶπω, ὅτι δὶδω ἀναφυγὴν.

Ἐνεπλώς ἔλτων. Ἐἴνε τὸσαι χιλιάδες πράγματα, ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὴν χώραν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ποῦ δίδουν ἀναφυγὴν! Ἄλλο, τὸ πασίγνωστον καὶ παρῶν ὄδες: «Εἴνε ἕνα πραγματάκι, ποῦ περιπατεῖ τὰ κεραμίδια καὶ κάνει νίκου νίκου.»

Ἔσθε ἔ... Πολὺ δύσκολον μὰ τὴν ἀλήθειαν! Τὸ Αἰνίγμα εἴνε ἡ βᾶσις ὄλων, σχιδὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Δότι, καθὼς θὰ ἴδωμεν ἄργότερα, τὰ περισσότερα εἶδη εἴνε ποικίλαι Αἰνιγμάτων, ἢ μάλλον σύνθετα Αἰνίγματα. Κτλ μερικὰ Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάγονται εἰς ὁρισμὸν εἴδος, κατατάσσονται εἰς τὰ Αἰνίγματα. Παραδείγματα χερῶν:

Πύρρος, Πύρρα. — Δὲν εἴνε καθάυτὸ Αἰνίγμα, ἀλλὰ δὲν εἴνε οὐδὲ Λεξιγραφία, οὕτε Στοιχειώγραφος, οὕτε Ἀναγραμματισμός. Καὶ τοῦτο: Εἰς τὰ χωρία παλαιά, «εἰς ἐξοχὴν σαργᾶ», Ἄλλ' εἰς τὰς πόλεις αὐα ποτὶ τὸ πόδι μὲν δὲν βᾶω.

Τὸ στοιχεῖον Χ. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ Αἰνίγματα τῶν στοιχείων τοῦ ἀλφάβητου, τῶν τῶνων καὶ τῶν σημείων τῆς στίξεως, εἴνε πλεόν ἀπαρακαταποίητα, καὶ συνίσταν εἰς τοὺς φίλους μου νὰ τὰ ἐγκαταλείψω. Ἄς δοκιμάσωμεν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ ἀριθμητικὰ ἢ ἄλγεβρικὰ σημεῖα, πεδῖον ἐνεπλώς ἀνεμετάλλευτον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ εἰμπορεῖ νὰ βγάλλῃ ἡ εὐφύια.

Ἀνημῶδες Αἰνίγματα: — Τὸ εἶδος τοῦτο δὲν συνθέεται ὑπὸ τῶν φίλων μας, ἀλλ' ἀπλῶς συλλέγεται. Εἴνε τὰ Αἰνίγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχει κἀμὸς λαός. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἴνε ἀρτιστοουργήματα εὐφύια καὶ παρασκευασθέντα, καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ κυνηγοῦν, ὅσοι θέλουν νὰ συλλογίζωνται τὰς συλλογὰς των. Ἄρκεν νὰ σας ἀναφέρω ἐν μῖνον Δημῶδες Αἰνίγματα, τὸ εἶδος: ἔνα πᾶσιμα μῆλι, Ἄλλῃμι ὄλο τὸν κόσμον.

Καὶ ἡ λύσις του εἴνε: Ἥλιος. Πραγματικῶς, δὲν φαίνεται μεγαλῆτερος ἀπὸ ἕνα πιάτο... μῆλι, τὸ ὁποῖον ἕως χύναςται καὶ ἀλείφει (φωτίζει) ὄλον τὸν κόσμον. Τὶ ἐξαφανεὴ καὶ τί ὄρατα μεταφορὰ!

Ἐκτὸς τῶν «Δημῶδων» μεταχειρίζομεθα κάποτε καὶ «Ἀρχαῖα Αἰνίγματα». Καθὼς γνωρίζετε, καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔγραφαν Αἰνίγματα καὶ καλλὰ τοιαῦτα διασώθησαν. [Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταῦ μικρῶν συμμηθητῶν. — Νῆο, ξέφυρες. ἔγω χθές πῦρα ἔβα φράγκοι! — Κ' ἔγω πῦρα ἔβα ρωμῶ! Ἐπισημ. ἀπὸ τοῦ Κικαίου Κόκκου

Ὁ Κωφιοκεφαλιάτης, διαβαίνων πλησίον ὄρνιθων καὶ βλέπων αὐτὰς νὰ φεύγουν τρομαγμένα, ἀναπράξει: — Κοῦτὲς ποῦ εἶπατε! τί φεύγετε ἔτσι: ἀνθρωποφάγος εἶμαι! Ἐπισημ. ἀπὸ τῆς Σαυῆς Κόκκας

Ὁ Νῆο: ἐτοιμάζεται διὰ τὸ σχολεῖν καὶ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν Ἀγλαίαν τί ὄρα ἔχει. — Ἄχ, καμένε, ποῦ ἀπαντᾷ ἐκείνην τῶρα δὲν μπορῶ... ἀργότερα σοῦ λέγω. Ἐπισημ. ἀπὸ τῆς Μαριάνθης Μικαελοῦ

Ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας, ταξειδεύουσα, ἐρωτᾷ: — Δὲν μου λέτε, τί θὰ κίωμεν ἂν βουλιᾷτῃ τὸ βαπορι; Καὶ ὁ συναξιδιώτης Πανταχῶ Παρῶν: — Καὶ τί σὲ μέλει; Μήπως εἴνε δικὸ σου; Ἐπισημ. ἀπὸ τῆς Κελαιδιώτρες

Ἡ Ἀδρα τῆς Κερκύρας, ταξειδεύουσα, ἐρωτᾷ: — Δὲν μου λέτε, τί θὰ κίωμεν ἂν βουλιᾷτῃ τὸ βαπορι; Καὶ ὁ συναξιδιώτης Πανταχῶ Παρῶν: — Καὶ τί σὲ μέλει; Μήπως εἴνε δικὸ σου; Ἐπισημ. ἀπὸ τῆς Κελαιδιώτρες

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1902. Ἡ παράτασις αὕτη εἴνε ὁ ρ ε σ τ κ ὠ ς ἢ τ ε λ ε υ τ α ἰ α, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν δώρων τοῦ Ξεσπαθώματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΙΝΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ ἄνδρς εὐρίσκειται εἰς τὴν πρᾶξ τὰ δεξιὰ κᾶτω γωνίαν τῆς εἰκόνης, καὶ φαίνεται ἂν στρεφόμενος πρὸς τὸν ὄντα, ὥστε ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης νὰ γίνῃ βῆσις. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐξερυνητοῦ, (σχεμασμένη, ὡς βλέπετε, ἔπασθεν μὲ δερράτινον κολύμπταν,) σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα μεγάλον ὀκόπαγον, ὃ δὲ σκούφος του εἴνε μέρος τῆς βαλάντσας, χωριζόμενον ἀπὸ τὸ σχοινίον τοῦ ἀεραστάτου.

ΣΑΣ ὑπενομήσω καὶ πάλιν τὴν προθεσίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος: «Δὲ εἶδοι τὸ Μαρτίου πάρεσιον! Ὅθ μὲν εἰπῆτε ἴσως ὀπείρουν, ἀλλ' οὕτω παρήλθον!» Ναι! μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ὄμως παρέρχονται, καὶ ἔσποιο; ἐπρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε!

Ποικιλοῦνη Κερκύρας (Σ. Ρ.) σοῦ εἶχα ἦρ ἐκλέξῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκ προηγουμένης σοῦ ἐπιστολῆς, ὅταν λαμβάνω νέαν μὲ ἄλλα ψευδῶματα. Τὶ συμβαίνει; Φλόσσα τὸν ἔβλεπον, δὲν ἤξευρα τὴν νέαν σου διεύθυνσιν, καὶ ἴσα-ἴσα ἤμουν πολὺ λυπημένη παῦ ἠναγκάσθην διὰ τοῦτο νὰ διακόψω τὴν

ἀποστολὴν τοῦ φύλλου σου. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μου γράψῃς ὅπως πρῶτα. Ἀδρα τῆς Κερκύρας, ἔγω νῦν σήμερον τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας φίλης. Εἶδα ὅσα μου γράφεις περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ χόρῳ ποῦ σου παρέχει τὸσην εὐχαρίστησιν τὸ ἔκ 45 τετραδίων Δευκάμα σου. Αἱ λῶσει δεκαί.

Τριφυλίᾳ, σοῦ ἔστειλα ἔτι ἐξήγησες καὶ ἐνεκρίνα τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω τὰ νέα ξεσπαθώματα.

Κ' ἐμένα, Ἀργυροσίδης Ὀμίλῃ, καὶ μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἶσαι μία τῶν καλλίτερων φίλων μου! καὶ τὸ κατὰ αὐτὸ εἴνε ἡ θερμὴ καὶ ὄρατα ἐπιστολή σου.

Ἄδρα Καρδία, παλὺ ἀργὰ ἔλαβα τὴν ὄρατιν σου κάρταν, καὶ εἶ' αὐτὸ δὲν τὴν ἀνέφερα μαζί με τὰς ἄλλας. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ ὁ π. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις. Ἡ Κική ἐξερραλλῆθῃ ὄρα ἤκουσαν δι: θὰ τῆς στείλῃς ὀλίγη μιλία καὶ γράμματόσημα.

Βέβαια, Ὀβελίος τῆς Κλεοπάρας, θὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμον σου εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας, ὅταν μὲν γράψῃς. Μὴν ἀνησυχῆς, διότι δὲν ἔγινε κανένα λάθος. Ἄν συνέπρασεν τὸ ἀρχικὸ Κ. Β. δὲν σημαίνει: μήπως μοῦ εἶχες προτείνει καὶ σὺ τὸ ψευδώνυμον; Κεράτιος Κόλλπος: Ἄλλο: Κ. Β. εἴνε ὁ λαθὼν αὐτός. Ἐπειτα λάβε ὅτ' ὄψει σου, δι: τὰ ψευδώνυμα δὲν δημοσιεύονται μόνον εἰς τὸ φύλλον, ἀλλὰ καταγράφονται καὶ εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον, τὸ ὁποῖον κρατῶ.

Πολὺ περιέργον, Κορινθιακὸν Κῆμα, νὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον τέσσαρας καὶ κέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδοσίν του, ἐν ᾧ εἴσαι τῶσον πλησίον! Βαβαδιότα καίτοι τὸ Ταχυδρομικὸν σας! Ἰσα-ἴσα εἶδος τὸ φύλλον τυπώνεται πολὺ ἔνωρίς, ἀπὸ τὴν Πέμπτην, διὰ νὰ τὸ ἔχουν ἔγκαιρος ὄλοι ὁ συνδρομηταί, καὶ τὸ ἔξωτερον ἀκόμη.

Ἥλλαξ τὴν διεύθυνσιν σου, Μυστηριώδης Φύσις, καὶ τώρα ἐλπίζω δι: θὰ λαμβάνῃς τὰ συλλάβια εὐκολώτερα. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις.

Ἐύχομαι, Μαθρον Σόννεφον, νὰ γίνῃ ὁ ἀδελφός σου καλὰ καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν παιδοφρονίαν σου. Δὲν ἐδημοσίευσεν τὴν ἄλλην πληροφορίαν σου, διότι δὲν ἤξευρα μὲ τῶν ψευδώνυμον τὴν ἠθέλει. Ἄλλ' ἀρὰ γε καὶ ἡ Πύρρα μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξήγησεν ἄλληλογραφίαν; Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, Βροντὴ τοῦ Διδ. Ναι, ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἴνε συνδρομητρία καὶ ἔχει ἐν ὄρατιον ψευδώνυμον.

... Τὸ βιβλίον εἴνε ἐτι εἶμαι 19 ἐτών, — μὲν γράφει σήμερον τὸ Ἀρχιλαμπροφρονιῆς, — ἀλλ' ἀφ' οὗ εὗρισκα ἀκόμη μέλι εἰς τὸ φυλλάδιον σου. δὲν θὰ θυνηθῇ ἡ ηλικία καὶ μὲ ἀποκλήση ἀπὸ τὸν οἶκόν σου... Ἐδίδασκα καὶ τὸ κλεῖδον ποίημα ποῦ μου ἔστειλες, καὶ τὸ ἦρα ὠραϊστάτον.

Βαρβάρα Κρωγᾶ, τὸ ψευδώνυμον Πλησιφῆς Σελήνη ἠνῆκε εἰς ἄλλην, καὶ πρέπει νὰ ἐκλέξῃ: κανὲν ἐλεύθερον. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Πέτρον, ποῦ ἐνθυμίσθῃ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων. Ἐὐγὲν του. ἔχει πολὺ ὄρατα αἰσθήματα.

Πολὺ ἐλυπήθηκα, Νέμε, διὰ τὸ πᾶθημά σου... Ἄλλ' ἂς δοξάσωμεν τὸν Θεόν, ὃ ὁποῖος σ' ἐρύλασεν ἀπὸ μεγάλῃς τῶν. Εἶδες δι: εἴνε πολὺ ἐπικίνδυνον ἢ ἀπαιρῆται καὶ ἔσται γυμνασθεῖται εἰς τοὺς Κρίκοις. — Τὰ συγχαρητήρια μου διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας.

Ὅλα τὰ ἔλαβα, Καλλὲ Ἀιάβωλε [EE]. Ὁ ροαία ἡ ἐπιστολή σου, καὶ λυκοῦμαι ποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ παντήσω εἰς δια ἕνα μου γράφεις.

Ἦτο ἀργὰ πλεόν, ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, θαλασσινὸν Ἄερακι, καὶ σοῦ εἶχα ἐγκρίνη αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Δὲν ἀμειβάλλω δι: ἐπήγες λαμπρὰ εἰς τὰς χειμερινὰς ἐξετάσεις.

Σὲ δέχομαι εὐχαριστικῶς, Γεώργιε Φέρρε: ἀλλὰ διὰ τὸ ψευδώνυμον ὀφείλεις νὰ συμμορφώθῃς μὲ τὸν Κανονισμὸν.

Δεκά: τον καὶ ἔχει κεντράεπον τρομαχτικῶν ὁμοιωμάτων πρᾶξι, νὰ ἐσωκλήσῃς εἰς κάθε τετραδίον σου Μικρῶν Μυστικῶν, Ναυτοπούλα τῆς Κρατῆ. Ὁ Κανονισμὸς τὸ λέγει καθαρά. Ἄν εἴνε λέγεται δυνατὸν, Κουρασμοῦ, νὰ πάσῃ κανὲν βέλτερον βραβεῖον μὲ τὰ 5 ξεσπαθώματα, ποῦ ἔχεις ἔως τώρα; Μήπως ἠμπορῶ νὰ τε μαντεύσω ἀπὸ σήμερον; Κατὰ τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, θὰ τὸ πάρῃς μόνον ἂν δὲν εὗρηθῶν. μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, ἄλλοι εἰσοσπέντες ποῦ νὰ ἔχουν περισσότερα τῶν πέντε. Ἄν ὄμως εὗρηθῶν, τότε θὰ λάβῃς ἔπαινον. Ὅστε προσπάθησε νὰ ἐξασφαλίσῃς βέλτερον βραβεῖον, παροισάτων δὲν τὸ δυνατὸν περισσότερον εἰς τὰ 10 ξεσπαθώματα. Ἄν μάλιστα ὑπερβῆς τὰ 10 ἔστω καὶ κατὰ ἐν, τότε ἐξασφαλίσεις πρῶτον βραβεῖον.

ἔχεις πολὺ ὀδικόν, Πολύχρομο, Γουαλιλίς, νὰ νομίζῃς... αὐτὸ ποῦ νομίζεις. Ἄν ἔτυχε νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, τί σημαίνει αὐτό; Δὲν εἶπα δι: δὲν ἀπαντῶ εἰς διας τὰς ἐρωτήσεις, διότι οὕτε τόπον οὕτε καιρὸν ἔχω; — Σοῦ ἔστειλα Μ. Μυστικὰ καὶ εἶμαι βεβαία δι: θὰ σοῦ ἀρίσουν πολὺ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέγομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἐπτακατέρονον Σάμιον (Ρ. Α.) Ἄδρον τοῦ Κάμπου (Α. Α. μ

των οποίων γνωρίζει — η Ώραία Λαλιε άναστασάται την Ήρηίδα του Έβδοίκου — η Μαργαριτοφόρος πληροφορεί την Αμαρλλιίδα ότι μένει εν Άθήναις, και άσπάεται τον Κωϊόντην Σουλταίνον με την Κλειώ — ο Άγγελος της Αγάπης πληροφορεί την Κασκαίαν, ότι δι' αυτόν θα είναι πάντοτε Κωνσταντία, άφ' ου δέν γνωρίζω το νέν της ψευδώνυμον — η Μόρως άναστασάται την Μελαγγροϊνήν Έλληίδα, με την όποιαν ποθεί να γνωρισθ' δι' άναλλαγής Μ. Μυστικών — η Πολύχρομος Άρσαλλίδε πληροφορεί την Έρμιόνην Τολιοπούλου ότι δι' άναλλαγής Μ. Μυστικών είμπορεί να της φανερώση τ' όνόμα της, και άν θέλη, άς τη στείλη τετράδιον πρώτη — Άλλα πληροφορία παρελήφθησαν έλλείψει χρόνου.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν να ανταλλάξουν: η Φαληρική Άδρα με τον Λιακόν Όσίοντα, Διοπτεροφόρον, Άγγελον της Έυτυχίας και Κλήην του Κηφισού (με τα όνόματά των, άν θέλουν) — το Κόμιν του Δουράβεως με την Μελαγγροϊκήν Σεληνολάριδα, Κόρην του Δουράβεως (με τ' όνόματά των), Τραγιάσκην και Άεροναυτοπούλαν — ο Πασιμαχος με την Αμβρακιώτιδα Άδραν, Έπιμελή Μαθητήν, Στρομφυκο και Κόνγε Ραπανάκη — η Σιωπηλή Νύφ με την Καρδίαν όπδ Πέτραν, Γλυκείαν Καρδίαν, Πενθούσαν Καρδίαν και Γλυκ' Όρειον (άλλα με τα όνόματά των) — ο Τηλέμαχος με την Νουσταλγόσαν Έλληίδα και Βίγλαν (εί δυνατόν με τα όνόματά των) — η Αρριδιολέττα με τον Άγγελον Αδεργερών, Κυκλαμάν, Ανεμώνην των Πατησίων και Ποιμενίδα της Δίφνης — ο Νάν Αγγ με την Άδραν της Κερκρας, Γαλλικήν Ναυαρίδα και Ναυτοπούλαν της Κρανής — το Σμαράγδιον Περιδέραιον με το Λευκόν Κρίνον, Αμβρακιώτιδα Άδραν, Κόκκινον Καπελάκι και Τσιγγαρέλαν — η Μόρως με το Ίλιον Μελάθρον, Λευκ' Ακακίαν, Μεγεξεδώνην και Φιλοπάτριδα Γάδα (με τα όνόματά των) — η Μαρίδα του Εύζιπου με την Πενθούσαν Καρδίαν, Έδραριν Ναυτοπούλαν της Άδρου και Μαργαριτοφόρον — το Άρθος Μαίον με τον Λοβίαν, Βίγλαν, Άσπρο ποταμίτη και Τρό — η Άρροτική Ζωή με την Γλυκ' Αφρογερην Σελήνην και Πολύχρομον Άρσαλλίδα — η Έδρετης Καρδία με την Μοστικήν Φωνήν, Μικράν Άρθοδόμωην, Κυκλαμάν και Άρθος της Άρετης — ο Πανταχού Παρόν με τον Άσπροκοιμίτην και Άγγελο της Αγάπης (με τα όνόματά των) — η Κοινηλάτις Κόβινος με το Αταθύριον Ρόδου, Λευκ' Ακακίαν, Νεαρόν Ζωγράφον και Άροσούταν της Όσσης — το Λευκόν Κρίνον με τον Δάφροστερην Ναυαρχον, Πασιμαχον, Γυμνάσιον Δίου και Ακτίνα της Έλευθερίας — ο Άγγελος Αδεργερών με τον Άγγελο της Έυτυχίας, Δίσκον του Ήλιου, Αντιγόνην και Λαμίνην Έυτυχίαν — το Κικνεϊον Άσμα με τον Φάρον της Μοκόνου, Λιονοσκεπή Δίφνην, Έρηνδον Νέρος και Ήρωίδα του Ζαλόγγου — το Μολόν Λαβ' με την Θετταλίδα Καλλιτέχνίδα, Πτηνόν της Έρμιος και Αθάβαν Καρδίαν (με τα όνόματά των, άν θέλουν) — η Όρειοπούλος Ψυχή με τον Σοφόν Πιτακόην, Νουσταλγόνην Θαλάσσης, Χιακήν Παροέλιον και Καρδιογράφον — η Σανθή Μαυρομάτα με την Λευκ' Ακακίαν και Κόρην των Άλλων — ο Τσιμεριτός του Κόσμου με την Βίγλαν, Άρτανίαν, Νεράιδαν των Σπετσών και Γαυβέτταν — η Γλυκεία Καρδία με την Πενθούσαν Καρδίαν, Μόρως και Άγγ' Μεγεξεδάκι.

Από ένα γλυκό φίλκι στέλλει η Διαπλάσις προς τους φίλους της: Ήπερήσανον Ίαπέα, Άρθος της Κερκρας (ού έστειλα τους τίμους που έζητεσες: συνδρομή δι' Α. Ρ. τελοσπάντων έλήθη). Οδρανόν της Ίωρίας

(πως η συνδρομή σου έλήθη και σου έστειλα άπόδειξιν) Ζιζάνιον του Γυμνασίου (ο περι ου μ' έρωτας είνε συνδρομητής) Ίωάννη Ν. Φαμακίδην, Μιθροδάτην (ο ευχαριστώ διά την τέρην σου άγάπην) Σερμηνην Κόρην (η επιστολή σου έλήθη και η παραγγελία έτετέλεθη μη άνησυχής: η περι ης μ' έρωτας είνε πάντοτε φίλη μου) Κοκκινον Καπελάκι (η θυθυμία σου ήρο περιτή: διότι πως ήμπορούσε να μη σου στείλω άλλο φύλλον;) Δεσποινίδα Παρρακράτην (αι προτάσεις σου εις το προσεχές) Κωνστ. Ε. Κουλιέτην (έστειλα το Π. Πνεύματα άκατάλληλα προς δημοσίευσιν: στείλε μου άλλα, άν θέλεις) Άσπρο Ποταμίτη (θα έλαβες την επιστολήν του Χ. Παπαδοπούλου, ώστε δεν είνε ανάγκη να σου έκαταίω) Σοφόν Πιτακόην πραγματικώς εν ήτο δι' τον Κόβρον: ώστε το άλλο έστειλα προς τον Νοκτοκόρακα) Κεράτιον Κόβρον (εύχομαι να πραγματοποιηθ' το όνειρον σου, και να σε γνωρίσω μίαν ήμέραν και προσωπικώς) Μικρόν Φιλόδοτον (δέν είνε ανάγκη να τίνη αυτή η δήλωσις, διότι δέν ήτο υποπροκειμένως να δεχθής την άναλλαγην) Ζωηράν Φλόγα, Αμαρλλιίδα (καίον το Παιδικόν Πνεύμα και θα δημοσιευθ' με την σειράν του) Τυρολιανήν (ευχαριστώ πολύ: αι παραγγελίαι σου έτετέλεσθησαν) Αθλάδιον, Άγγελον Αδεργερών (που μου γράφει πάντοτε εν βία) Ημέραν της Έλευθερίας, Ίεάν, Μελεγγάν, Ακτίνα (άρ' ου δέχεται την άναλλαγην, θρείλεις να τη στείλης τετράδιον πρώτη) Άρσο Φαράκι (πράγματι, οι εκείφιλοι μου είνε δλιγροστοι και είμαι βεβαίαι ότι το έσπαθώμα σου θα έχη καλά αποτελέσματα) Τρυποκόρασο (βεβαίως, είμπορείς να κρατήσης το παλαιόν σου ψευδώνυμο: η επιστολή σου με συνεκίνησε πολύ) Έύμαρον, Έπιδοσόρον (δχι, δέν είνε περι της άγάπης σου δέν αρριβίλλω) Ναυτοπούλαν της Κρανής, Κελαιδίσταρον (εύγε, ώ ραϊδάτα τα Π Πνεύματα) Ροδοστεφανωμένην Άνοιξιν (το πιστάτον ήμικ, άν είχες πολλήν διάδωσιν, θα εύρισκες κάποτε όλιγον καρπόν) Κωιστ. Η. Δαϊόγλου, Δεμαργο Ποταμίτη (την έλαβα και μη άνησυχής: [Ε] διά το ώραιον γραμματάκι) Έλληνα Σημασιοφόρον (αι Άσκήσεις έλήθησαι) Ίουλίαν και Άγιον Ρέπαν, Μόρως, Άριστοκράτιδα Ρουμαρίδα (η δημοσιευθούσαν λίαν προσεχώς) Όραλον Ιαλιίδα, Μολόν Λαβ' (τι λέγεις: να καταργήσω τ' άνωγνώσματα των μικρών, διά να έχετε επί: οι μεγαλύτεροι περισσοτέρα: ... άμ θα σκάσωσιν έπανόστασι! και έλθεις ποιά: ... οι μεγάλοι, που διαβάθουν τον Φεσουλάκην με την ίδίαν ευχαριστήσιν) Μαργαριτοφόρον (περιμένω και τα πολλά) Άγγελο της Αγάπης (ώραίον το σχέδιον άλλα... άλλα...) Μόρως ([Ε] διά την ώραιαν επιστολήν) Ίδανικήν Γλυκίτην Α.λ.κ. κ.λ.π.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 14 Φεβρουαρίου δαπάνησιν εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί άσκεις δεκται μέχρι της 18' Απριλιου
 Ο χρόνος των άσκων, επί του όποιου δέν να γράφωσι τάς άσκεις των οι διαγωνιζόμενοι, κωλιείται εν τ' Ίστωριον μας εις φυλλάδιον, εν ήσασκε περιέχει 20 φύλλα και κέρταται φρ. 1
 72. Αεζήγριφος. Στοιχείον, κρ'ατος κ' έντομον. έπηρα εις το χέρι, Κι' άρχαίον όπλον έκαμα, ώς είδος τι... μαχαίρι.
 75. Στοιχειόγριφος. Της κεραλής η αλλαγή, λυτα, μονάχα αυ' η φήλνι, Δίμνη γνήσια ελληνική, Ξένην πρωτεύουσαν να κόνη.
 Έστειλη υπό Ίωαν. Α. Κωστή

74. Αναγραμματισμός. Είμαι σκάφος έλαφρον, όπω: έχω άν κάρσις, Και έπίθετον κούρον. Άν με άναγραμματίσης. Έστειλη υπό του Κωνσταντίνου Δουμάτος

75. Συλλαβηκόν Τρίγωνον.
 1.—Είμαι άρχαίος ποιητής.
 2.—Είμ' εκ των Σατύρων εις.
 3.—Ζών τε κούρον πολύ.
 4.—Ρήματος προτακτική.

Έστειλη υπό Ίωαν. Α. Κωστού.
 76. Πυραμίδς. Οι σταυροί άποτελούν αύτόν Αύτοκράτορος.
 + = Σύμφωνον
 + = Συνδεσμοι.
 + = Έρετες.
 + = Διπλωμάτης.
 ****+**** = Πόλις της Ελλάδος.
 *****+***** = Αύτοκράτορ.
 Έστειλη υπό του Ζιζανίου του Σχολείου

77-78. Αστέα Παροράματα.
 1.—Πας άν κόσμος: θι ήμων εν κράτει.
 2.—Ο λαός είνε σπάρας.
 Έστειλη υπό Ίωαν. Ν. Φαμακίδου

79 Μαγικών Γράμμα με Φράσιν. Τη άναλλαγη όσων γραμμάτων έκάστη των κάτωθι λέξεων δι' όσας άλλου, πάντοτε του αύτου, σχηματίσαν άλλας τόσας λέξεις, άποελεύσας κατά σειράν φράσιν: ένδυμα, άνακινά, πυρά, αντί, κλειστή.
 Έστειλη υπό Ίωαν. Ν. Ηεροστεπούλου

80-82. Συμπλήρωσες φράσεων.
 1. Κοχού—δώρα—ουκ—
 2. Χρηστικός—ού—λίγοις.
 3.—όικον—άδελφία—καθαρείς.
 Έστειλη υπό της Αίμης της Κεραίρας

85. Φωνηεντολόγων.
 πς-κνγ-πλς-λγς-δ-πν-κνν
 Έστειλη υπό Ι. Α. Τετάρτα
 84. Γρίφος.
 1885
 άφ 1900 σα Μ Β ως
 1902 εν
 Έστειλη υπό του Νέου Ναύτου

ΑΥΣΕΙΣ

οι Πνευματικόν Δουκίον του φίλου άδ.
 534. Σίκνος (σ' κοινός).—535. Σιδών (σ' Δών.)
 —536. Θάλας-θολός.
 537. ΘΑΛΑΣΣΑ 538. Ο αριθμός 111, ο όποιός πολυπλασιασόμενος επί των εκάστου του, δίδει γινόμενον 1321.—539. Τη άναλλαγη διά των συμπληρωματων Μ Β σχηματίζονται: βωμος, βήμα, βλέμμα, βιβλος, άβωον.—540. Ιεα-εεε=Ίετας έλεε (Ίηπόλυτος, Εύρύαλη, Άελ'ό, Εύτέστη, Εύρηπ, Εριτώ, Ίπώ.)—541. (Η λήσις της Μαγικής Βιβλος δημοσιεύεται εις την σημερινήν Άλληλογραφίαν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

{Η λέξες λεπτά 10, διά ός τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Έκείσας φρ. 10 λέξες, δηλαδή και αι άλλοτρώσας των 10 πληρόνται ως 10 λέξες.}

Όσα συλλετικς γραμματοσήμων, παρακαλώ τους μη θύνας, εδν εύχρεστώνται, να μοι πέμπωσι ταύτα και θέλωσι με ύποχρεώσαι.—Διεύθυνσις: Διόδα Μαρίαν Π. Πικαγιανπούλου, Άθην. (B-14)
 Της θερμότητας ευχαριστίας μου προσφέρω εις τον Άγγελο της Αγάπης, διά τας λαμπαράς και φιλοπάτριδας απαντήσεις των Μικρών Μυστικών.—Άρσοάτερος Άλκων. (B-15)